

Egy igénytelen, szűkös élet
 kiküzdött harmóniája,
 Rothko-kápolna, éjszakai hangrezervátum.
 A sarokban odalökött lepelhalom,
 átvértzett gézhegyek,
 homokszínű vászontorony.
 Akolmeleg bergamotillat.

Ellebegsz mellettem, akár egy Giacometti-árny,
 visszavonulsz önmagadba,
 elheversz a zajzátányok közt
 ferdén hullámzó ágyon,
 egy cserépdarabot forgatsz ujjaid közt,
 rajta kétezer éves macskalábnyom.

Levert vagy, madarasan ellenséges,
 akár egy sivatagi szerzetes.
 Borotvált fejedén rusztikus varratok,
 kezem végigsiklik a felületen.

Nincs sok esélyünk.

Tóth Réka Ágnes

Távolodás a partoktól

– mit hagysz meg a végtelenségből
 egy strandnak ha elhiszed
 hogy már július megint
 már megint július
 és a dinnyék mind rosszak voltak
 a tavak üresek
 a folyók lomhák
 a partok kiszikkadt öklein apró zúzódás
 megmaradsz árnyéknak te is
 járásod forróságot ont
 homokot lélegzel
 homokot lélegzel
 töredékeidet lemázolod
 ezekről a szobrokról majd senki se hiszi el
 hogy színesek voltak
 húsba markoló ujjak és egy menekülő váll
 kihúzod ezt a részt az elbeszélésből
 és a csempére helyezed a mozdulatot

így viszem magammal
amit itt kellene hagyni

amit itt kellene hagyni
annak mondd hogy a dobozok
még zárva vannak
a dobozokhoz nem nyúlt senki
a dobozok valójában nincsenek
csak elhitették velük
hogy legyen mitől félnünk
és ez is a július hibája

és ez is a július hibája
ha átszerkeszted a mondataimat
és kicseréled az igekötőket
és magaddal viszed őket egy másik kontinensre
ahol kétféle múltidőt használnak
ez a tetőterasz csak egy kifaragott oltár

ez a tetőterasz csak egy kifaragott oltár
amit sosem használtak
reggelente a szélben állok
hibiszkuszok leve csorog szemembe
és nem tudom hol van a közepe
most add oda a történeteket

most add oda a történeteket
amiket a kövek alá ástak el
amiket a szobrok belsejébe rejtettek
az üvegfalak mögé az orchideák közé
hogy megtanulhassam végre
a menekülés koreográfiáját

Sebhely

a sebnek piros vastag szája van
körben húsos foltok
ide ültettem az első magokat
ha elhagytam magamból valamit
egy kitalált nevű hajtéssel pótoltam

mondd aranyvessző kutyatej
egyiknek se fogom elnevezni a krátert

mondd mirtuszlonc
 a sebnek lilás vékony szája van
 megremeg ha túl közel érnek hozzá a turisták
 és fotózni próbálják a repedéseket

a sebben apró csomók még alig láthatóak
 atomnyi szorongás minden magban
 amiből majd növény kapaszkodik felfelé gerincemen
 szekvenciákra bontom fejlődésüket
 hogy feljegyezhessem a szakaszokat amikor
 ámor elindul psziché megnő
 hogy mindig kicsinek érezze magát
 helené megtanul énekelni
 de csak a zuhany alatt mer
 zeusz kitalál egy másik nyelvet
 mindenki értse de senkit se érdekeljen
 minerva beköltözik egy lakóparkba
 megnöveszti a haját és bekockázza a napokat
 amikor a seb zöldeskék száját felfeszíti a fény
 és az emlékezet térré szelídíti
 hogy oda járhasson megetetni magokkal
 a régi galambokat

Horváth Florencia

Felpróbált verseim

Első emlékem ruhabolt, anyám válogat, apám unatkozik,
 én nézelődöm. A csillogós ruhák tetszenek, körülbelül három
 éves vagyok. Anyám garbót választ és bársonynadrágot,
 a próbafülkéhez vezet, rám adja, nem tetszik, és még az anyag
 is szúr. Mondom, mást vegyünk, mondom, ezek megfojtanak,
 minél előbb le akarom venni. Anyám szerint jól állnak, apám
 érdektelen, szerinte csak hisztizem. Megkönnyebbülés,
 mikor anyám lesegíti őket rólam, de végül megveszi. Nem
 hordom új ruháim, inkább járok az elnyúttakban.

Anyám után rengeteg ruha maradt, volt, amit meg akart venni
 a szomszéd néni, apám nem bírta odaadni neki. Nagyanyám hordta
 őket, de az évek alatt mindből kifogyott, nekem még túl nagyok.
 Ha felveszem, amiket rám hagyott, meglátom a versem. Versem
 kiabálás, sosem hallott mondat, versem üresjárat, megkönnyebbülés
 mégis, versem hiátus, a csípő két lökése közötti feljajdulás, versem